

Ако ли е произведеня трѣбва да сѣм сличнѣ съ първообра-
зный атз, то кого то сѣм произвожда . Нынѣшный атз
Български ѡзыкъ, понѣже е произникнълъ ѡзъ общій атз
Славѣнски, по природный атз чинъ ѡбарнахъ вниманіе
къмъ церковній атз ѡзыкъ, вникнахъ, разгладяхъ мѡ
сзстѡвъ атз, но не ми быде на сърдци да си ѡстѡвѣмъ
мнѣніе то и да стѣпѣмъ въ стѣпки те на онѣмъ списа-
тели, които сѣм придрѣжатъ оу церковный атз ѡзыкъ,
не ѡзмѣняюще ни буквы те, ни сложеніе то спорѣдъ Бѡл-
гарско то свойство и произношеніе , понѣже сѣм ѡбѣща-
вамъ да пиша по Български, то есть да мѡ развѣ-
ватъ Българы те, а не по Русски, нито пакъ да послѣ-
дѡвамъ онѣмъ, които приѡпѣвшесѣм пристрастнѡ оу про-
изношеніе то на своѣто отѣчество подкрѣпѡвѣтъ безъ
ѡснованіе свои те мнѣніѡ . Понѣже въ това ѡвстоѡтелство
всѣки писатель трѣбва да си има свой ѡсобенъ ѡзыкъ.
При тѣхъ нѣмѡтъ здравѡ ѡснованіе ни тѣмъ, които по
произношеніе то Българско пишатъ на рѣдъ всѡка
рѣчь съ ж, илѣ пакъ самъ съ з илѣ съ в, понѣже не ни
казватъ защѡ да оупотребѡмъ ж-тъ , а не з-тъ, илѣ
напрѡтивъ .

Много мыслихъ и размыслихъ да оупотребѡмъ и азъ
правописаніе, коѣто ми вѣше много оугодно , ѡбаче
примѣръ атз на другы те писатели ми показѡ, какъ
никои не ще послѣдѡва моѣто мнѣтіе , понѣже мѡже
да е частно, пристрастно, илѣ помѣстно илѣ конечнѡ
право , но защѡ то сѣмъ го азъ рѣкъ, то есть тѣ-
хенъ современникъ, нѣма важность .